

РЕШЕНИЕ

№ 3786

гр. София, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 20.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **6422** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.
Образувано е по жалба на Донна Т. К., срещу Решение № ППН-01-668/2020г. от 15.06.2021г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, с което жалба с рег. № ППН-01-668/23.09.2020г., срещу [фирма] и частен съдебен изпълнител У. Д. е оставена без разглеждане, като недопустима, поради просрочие и е прекратено образуването по нея административно производство.
Жалбоподателят оспорва решението на КЗЛД, като постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и материалния закон. Посочва се, че КЗЛД неправилно е приела, че към момента на подаване на жалбата е изтекъл законоустановения срок за сигнализиране на КЗЛД. Настоява, че на 25.08.2020г. жалбоподателя е узнал за неправомерното използване на личните му данни. В депозирано писмено становище се излагат съображения относно незаконосъобразността на издадения изпълнителен лист, както и неправомерни действия на „Пощенска банка“. Прави се искане оспореното решение да бъде отменено.

Като страна в производството е конституиран наследника на жалб. К. - В. К., който моли жалбата да бъде уважена.

Ответника – Комисия за защита на личните данни /КЗЛД/ редовно уведомена, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща процесуален

представител.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба рег. № ППН-01-668/23.09.2020г. на Донна Т. К. за извършена злоупотреба с личните ѝ данни от А. К. - юрисконсулт в [фирма] и от ЧСИ У. Д., „без да бъде уведомена, без да има съобщение до нея, подписано от Изпълнителния директор, за предявено парично искане“.

В жалбата било посочено, че А. К. е внесла искова молба само от две изречения, без да е изложила мотиви за искането до ЧСИ У. Д. да бъде образувано изпълнително дело на Донна Т. К., като е приложила само изпълнителен лист, който не е ясно кой го е подписал, подписа е неясен, печата не личи, липсвало името на лицето, подписало изпълнителния лист. Според жалбоподателката липсата на име към положения подпис и печат правел документа нищожен, без правни последици, фалшив документ, както и, че искане неподкрепено от документи, да доказват искането е злоупотреба и кражба на лични данни и имущество. Д. К. декларираше, че няма договори, сключени с [фирма] и не е предоставяла личните си данни на дружеството. Според нея липсвали всякакви доказателствени документи които да подкрепят дадено искане, „има характеристика на престъпление, равностойно на влизане с взлом в чужда собственост“. Без да посочила конкретен период Д.К. настоявала, че след като получила уведомлението за образувано изпълнително дело № 20198580400735, с приложено ксерокопие на изпълнителен лист, издадено от СРС 89-ти състав по гр. дело № 3921/2009г. поискала да се запознае с книгата по образуваното изпълнително дело, но ѝ е отказано и след като не получава никаква информация в кантората на ЧСИ У. Д., отишла в СРС, като поискала да ѝ бъде предоставено гр. дело № 3921/2009г. В жалбата си до КЗЛД К. твърдяла, че е установила, че „под този номер има образувано дело на С. А., 66-ти състав“ и недоумявала защо „след като под този номер има образувано друго дело, защо тогава с този № е издаден изпълнителен лист на мое име“. Жалбоподателката посетила и Централния архив, изисквайки горепосоченото гр. дело, където ѝ било отговорено, че това дело е прекратено и не може да получи никаква информация, тъй като е унищожено.

След като не получила отговори на въпросите си и не разбрала нищо, жалбоподателката подаде възражение с вх. № 18325/13.08.2019 г. до юридическия отдел на „Т. С.“ ЕАД, „с питане, кой е внесъл искането до ЧСИ“. К. твърдяла, че не е получила отговор от дружеството, както и такъв на „внесените искания, жалби и възражения до ЧСИ“ и сезирала СГП с жалба рег. № 18707/11/10.2019г. Прокурор Р. С. „бързо“ прехвърлила жалбата ѝ в Специализираната прокуратура, от където жалбата ѝ е „прехвърлена до Апелативна Специализирана прокуратура“. Счита, че „за нито една прокуратура това не им беше работа, прехвърляха задълженията от прокуратура на прокуратура, въпреки предупреждението ми, че се опитват с изнудване да ме накарат да прехвърля цялото си имущество, че имали методи да ме накарат“ и останала „шокирана от бездействието на Българската прокуратура“.

Жалбоподателката депозирала искане с вх. № 17654/06.08.2020 г. до ЧСИ У. Д. за предоставяне на „папката с изпълнителното дело“, с което да се запознае, изискаше и конкретни документи. Получила „единствено“ отговор от помощник ЧСИ М. Б. с изх. № 23515/25.08.2020 г., с който е уведомена, че документите, които иска не се

намират в Изпълнителното дело, но е допусната да се запознае с документите по делото. К. установила, че „в папката по делото нямаше нищо, само едно искане от две изречения, внесено от А. К., юриконсулт в Т. С. ЕАД, че прилага изпълнителен лист и нищо друго“. Посочила, че в папката нямало „никакви документи, приложени към искането, доказващи вземане“. Папката не съдържа нито едно нейно възражение, жалба или искане, а само копия от нотариалните ѝ актове, че е собственик с направена оценка, подготвени според нея за продан. Според К., „само трябваше да бъде принудена да подпише. Мислех, че се намирам в Осемте Джуджета“.

Жалбоподателката уведомила, че от извършените проучвания разбрала, че „взискателят не е [фирма], а А. К.“, и депозирала искане до А. К. да ѝ предостави определен набор от документи, но не получила отговор, а А. К. отказала да се срещне с нея. Отговор получила от г-жа В. М. - директор на дирекция „Правна“, че изпълнителното дело на ЧСИ е образувано на основание издаден изпълнителен лист и, че може да направи справка и да получи съответните документи. Проблемът, според жалбоподателката бил, че „няма документи нито при ЧСИ, нито в съда, нито в Т., защото е налице извършено престъпление от А. К.“. На жалбоподателката правело впечатление, че „имената, първо моето име Донна Т. К., следва съдия Т. Т., следва А. К., дали е случайно попадение или доста добре обмислено всичко“.

Според К. „правните норми не описват, а предписват човешко поведение, в предвидения от тях случай, какво сме задължени, какво ни е разрешено или какво ни е забранено да правим. Юристите полагат клетва, заклеват се да помнят, че основната повеля на правото е не вреди другиму!“.

Към жалбата пред КЗЛД били приложени копия от изпълнителен лист от 17.01.2019 г.; съобщение за образувано изпълнително дело № 20198580400735 с изх. № 17870/25.07.2019 г.; съобщение на СРС по изп. дело № 20021110402550; искане до А. К.; [фирма] вх. № Г-16982/14.09.2020 г.; искане до А. К., [фирма] вх. № Г-16982/04.09.2020 г.; искане до ЧСИ У. Д. вх. № 17654/06.08.2020 г. по изпълнително дело № 20198580400735; писмо изх. № 23515/15.08.2020 г., от кантората на ЧСИ У. Д. и от писмо изх. № Г-16982/11.09.2020 г. от [фирма].

С писмо рег. № ППН-01-668#1/18.02.2021 г. с оглед изясняване на случая и извършване на преценка относно допустимостта на подадената пред КЗЛД жалба, от Донна К. била изискана информация за началния момент във времето (ден, месец, година), към който се е уведомила за твърдяното от нея неправомерно обработване на личните ѝ данни, както от страна на [фирма], така и от страна на ЧСИ У. Д., както и кога е получила изпълнителен лист от 17.01.2019 г. и съобщение за образувано изпълнително дело изх. №17870/25.07.2019 г.

С писмо рег. № ППН-01-668#2(20)/26.02.2021 г. жалб. К. уточнила, че за нея началния момент на уведомяване бил 07.08.2019 г., в 10,28 часа, когото отивайки за пенсията си в пощенски клон на [фирма] е уведомена за запориране на сметката ѝ и за невъзможност да получи парите си.

Жалб. К. посочила, че нейните възражения към В. М. – директор на дирекция „Правна“, А. К. и ЧСИ У. Д. са, че са злоупотребили с личните ѝ данни, които не е давала, а лични данни се записват „само в договор при сключване на индивидуален договор между страните“. Твърдяла, че няма облигационни отношения с [фирма] и че не получава „нито топлинна енергия, нито топла вода, нито в общите части“ и че никой няма право да злоупотребява с личните и данни, да разполага с документите ѝ и с имотите ѝ, и не знае „какви последствия ще има“, две години не е „сключвала

договорите и не могат да обработват земята без договор“. Жалб. К. посочила, че „залагането на чужди имоти е кражба, да го внесеш за продан е престъпление. Длъжностно лице, подписало документ без да впише името си става съучастник в престъпление, самият документ не може да породи правни последици“.

В заключение, жалбоподателката посочила, че след като няма договорни отношения, няма подписан договор с [фирма], след като не е била уведомена за действията, а всичките ѝ имоти са внесени за продан, без нейното съгласие „е кражба на имоти, кражба на лични данни и злоупотреба с лични данни“.

Според К. „тук имаме група участници в това престъпление. Недвижимите имоти не могат да бъдат залог за комунални услуги. [фирма] е държавно дружество, никой не може да го използва за лични цели“.

На 07.04.2021г. било проведено заседание на КЗЛД и взето единодушно решение-проект по жалбата на Д. К., като е прието становището на Дирекция „Правни производства и надзор“ жалбата да бъде обявена за недопустима, а административното производство прекратено.

КЗЛД е приела, че жалбата е подадена от физическо лице, при наличие на правен интерес и срещу лица - администратори на лични данни по смисъла на чл. 4, т. 7 от Общия регламент относно защита на данните и е в правомощията ѝ да се произнесе по чл. 10, ал. 1. т. 7 от ЗЗЛД, респ.. чл, 57, § 1 от Регламента, като не е налице изключението, посочено в чл. 55, § 1 от Регламента, предвид обстоятелството, че случая не касае дейности по обработване, извършвани от съдилищата.

Комисията е счела, че жалбата, подадена от Донна К. е подадена извън срока, предвиден в чл.38, ал.1 от ЗЗЛД, и като такава се явява недопустима по отношение на дружеството и частния съдебен изпълнител, доколкото ангажираните по преписката доказателства свидетелствали, че същата е узнала за възприемането като неправомерно обработване на личните ѝ данни датата 07.08.2019г., който излиза извън срока по чл.38, ал.1 от ЗЗЛД, в който субектът на данни има право да сезира Комисията при нарушаване на правата му по ОРЗД – шест месеца от узнаване на твърдяното нарушение, но не по-късно от две години от извършването му. С тези аргументи КЗЛД е оставила жалба рег.№ ППН-01 -668/23.09.2020 г., подадена от Д. Т. К. срещу [фирма] и частен съдебен изпълнител У. Д., без разглеждане - като недопустима, поради просрочие и е прекратила образуваното по нея административно производство.

Съдът намира жалбата за процесуално ДОПУСТИМА, а по същество за НЕОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

Съгласно чл.6, ал.1 ЗЗЛД, КЗЛД е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия, посочени в чл.10, ал.1 ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл.10, ал.1, т.7 от ЗЗЛД. За реализирането на тези правомощия законодателят е предвидил правомощия на комисията като колективен орган /чл.38 ЗЗЛД/ и отделно на нейните членове /чл.12 вр. чл.43 ЗЗЛД/. Съгласно чл.7, ал.1 ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4-ма членове като според чл.9, ал.3ЗЗЛД решенията на комисията се

вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. В конкретния случай оспореното решение е прието на заседание на комисията, проведено на 07.04.2021г., на което са присъствали председателя и трима членове и с единодушие е подписан оспорения акт /чл.7, ал.1 ЗЗЛД във връзка с чл.4, ал.1 и чл.8, ал.6 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация/. Спазена е установената писмена форма, доколкото оспореното решение съдържа изискуемите по силата на чл.59, ал.2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон – ЗЗЛД не съдържа специални изисквания към формата и съдържанието на акта.

Не са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предпоставка за отмяна на решението на основание чл. 168, ал.1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК. Производството е образувано законосъобразно в съответствие с разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 28, ал. 1, т. 1, чл. 29, ал. 1 и чл. 36 и следващите от Правилника въз основа на процесната жалба. Спазена е разпоредбата на чл. 40 от ПДКЗЛДНА, съгласно която КЗЛД събира доказателства, назначава експерти и призовава, както и извършва други действия в производството по раздел II „Разглеждане на жалби от физически лица” по реда на АПК. Правото на защита на жалбоподателя, редовно уведомен за откритото заседание пред КЗЛД не е ограничено, тъй като е гарантирано неговото участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на КЗЛД, чл. 34 и следващите от АПК и принципите на процеса - принципите истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/. Приложеният по делото препис-извлечение на протокола от проведеното заседание на КЗЛД на 07.04.2021г. съответства на разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от Правилника, доколкото са посочени: датата и мястото на провеждане на заседанието, видът на заседанието, присъстващите членове на комисията и служители от администрацията, приетият дневен ред, направените по него изказвания и взетите решения. Оспореното решение е взето с изискуемото мнозинство и подписано от лицата, участващи в гласуването на 07.04.2021 г. За да отхвърли жалбата на Д. К. КЗЛД се е позовала на изтичане на преклузивния шестмесечен срок от узнаване за извършеното нарушение за депозиране на сигнал до Комисията.

Нормата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД ограничава правото на защита на физическите лица по реда на същия закон с два срока – шест месеца от узнаване на нарушението, но не по-късно от две години от неговото извършване. Шестмесечия срок се включва в двугодишния такъв. Неспазването на всеки един от сроковете при наличие на условията за неговото прилагане, преклудира възможността за упражняване на правото на жалба. В случай, че е установен моментът, в който физическото лице е узнало за извършеното нарушение, то спрямо него е приложим единствено шестмесечния срок от узнаването, а не и двугодишния от извършването на нарушението. Именно това тълкуване на нормата на чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД съответства на целта на закона да бъдат дисциплинирани физическите лица своевременно да защитават правата си. Аргумент в подкрепа на този извод се извлича директно от нормата на чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД. Ако идеята на законодателя е била на физическото да бъде предоставена възможност да подаде жалба и след изтичане на шестмесечния срок от узнаване на нарушението, то тогава редакцията на текста щеше да предвижда само и единствено двугодишен срок от узнаване на нарушението, а не шестмесечен такъв.

В процесния случай, безспорно се установява, че жалб. К. е узнала за твърдяните нарушения на 07.08.2019г. / както сама е посочила в писмото си до КЗЛД/, свързани с обработване на личните й данни. Жалбата до КЗЛД с твърдение за тези нарушения е депозирана на 23.09.2020 г., т.е. извън преклузивния шестмесечен срок от момента, в който е узнала за извършените нарушения. В конкретната хипотеза жалб. К. е узнала преди повече от шест месеца за твърдяните нарушения, но не е сезирала КЗЛД. Срокът, в който може да се сезира Комисията, е преклузивен, краен и с изтичането му се погасява самото право на жалба. Последната, като просрочена е била недопустима за разглеждане от административния орган и образуваното административно производство в тази част е подлежало на прекратяване, както правилно е процедираля Комисията. По изложените съображения настоящият съдебен състав приема така подадената жалба за неоснователна и недоказана и като такава същата следва да бъде отхвърлена.

Разноски от страна на ответника не са претендирани, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 72-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Д. К., срещу Решение № ППН-01-668/2020г. от 15.06.2021г. на Комисията за защита на личните данни.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за неговото изготвяне.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: